

I

EL PITJOR DE TOT ERA EL SILENCI. Aquella sobtada absència de soroll que només era alterat pel batec accelerat del seu propi cor. Tum-tum, tum-tum, tum-tum. I res més. Silenci.

No, no, va pensar, això no era ben bé així, perquè aquell silenci no era un silenci com els altres. Silencis a què ja estava acostumada. A què tothom s'acaba acostumant. Aquell era un silenci diferent. Tenia un no sé què d'especial. Aquell era un silenci eixordador; sí, aquest era l'adjectiu que més li esqueia. Un silenci que es podia escoltar. Un silenci que, contravenint la seva essència, feia soroll. Com la cançó. "Escolta el silenci en les parets sorolloses del teu propi cor." Un silenci que estava a punt de fer-la parar boja.

Mai no hagués imaginat que el silenci pogués arribar a pesar més que una llosa ni tampoc de com en podia ser d'ameaçador. Molt pitjor que aquella mena d'ofec que li impedia respirar amb normalitat i que el drap matusserament lligat al voltant del front que li mig tapava els ulls. Aquell degoteig de minuts silents, un darrere l'altre, estranys, somorts, li provocava una sensació de pànic que mai abans no havia experimentat.

Asseguda a la cadira, immòbil, esperant ves a saber què, va intentar tranquil·litzar-se inspirant petites glopades d'aire per les cavitats del nas, lentament, per a tot seguit deixar-les

anar amb la boca lleugerament oberta, però sense poder evitar que aquells angoixants sospirs sincopats que li pujaven directament del pit deixessin sense efecte els seus esforços per controlar la situació.

Des del primer moment que havia entrat a l'habitació havia fet tot el que ell li havia demanat perquè, després que ella tanqués la porta sense ni tan sols fixar-se en quina cara feia i li digués reiet meu ja em diràs que vols que et faci, ell s'havia limitat a respondre-li amb un sec: Girat d'esquena i no et moguis fins que jo t'ho mani. I ella, com acostumava a fer amb els clients, havia obeït perquè ja es veia a venir que a aquella hora de la migdiada li havia tocat un d'aquests rarots que volen fer filigranes. Per això s'havia girat d'esquena amb cara de bona nena i havia esperat que ell fes el que volgués amb ella.

Es va deixar tapar els ulls amb aquella mena de drapot brut que ell s'havia tret de la butxaca del pantaló, després de torcar-se el nas. Una altra ordre seva l'havia obligat a lliscar el cos cap endavant fins a trobar a les palpentes el cul de la cadira que hi havia als peus del llit. "Seu i dona'm la mà esquerra, li havia ordenat. Ella, automàticament, havia estès el braç que ell va doblegar bruscament cap enrere, lligant-li la mà al respatller, i que pel contacte aspre amb la pell, va intuir que es tractava d'una corda d'esparg de les de tota la vida.

Durant una bona estona havia esperat pacientment que ell li donés una altra ordre. Era estrany. Tot era ben estrany. Per l'aspecte d'aquell client que en un primer moment hagués jurat que volia anar per feina, li va sorprendre que no hagués demostrat la més mínima curiositat per veure-la despullada o que, com aquell animalot de muntanya de feia uns anys, no se li llencés al damunt i li esquincés la roba a mossegades. Res. Aquell va ser el primer silenci. No va gosar moure's i es va estimar més esperar.

Mentalment va calcular que havia passat més de mitja hora d'ençà que ell l'havia lligat. El canell del braç esquerra

li començava a fer mal i els barrots del respatllet de la cadira se li clavaven a l'esquena. Però no es va moure. Ell no li ho havia ordenat i ella era allí per acomplir els seus desitjos. Notava damunt les parpelles el teixit aspre del drap i en un acte reflex va prémer ben fort els ulls. Ho hauria notat, ell? No se'l sentia respirar i llavors va pensar que potser havia sortit de l'habitació i l'havia deixat sola. I ell, on s'havia ficat? Potser mig amagat en un racó de l'habitació, observant-la? No, a l'habitació no hi era, d'això n'estava ben segura. I a poc a poc el silenci es va anar convertint en aquell silenci. Diferent. Inquietant. Va notar que se li entaforava dins la gola i llavors va adonar-se que aquell silenci tenia gust i feia olor. Un gust amarg que es barrejava amb la seva saliva, cada vegada més densa i pastosa i aquella olor agra, com de vinagre passat. D'home vell.

Durant els anys d'ofici n'havia hagut d'aguantar un bon grapat de bojos. Havia hagut de satisfer les fantasies més retorçudes i tota mena de perversions, però aquell silenci era molt pitjor que totes les vegades que se li havien pixat i cagat a sobre. Aquell silenci no era normal.

I si amb la mà que tenia lliure aprofitava la seva absència per enretirar-se la bena d'un ull i mirar d'aclarir què collons estava passant? I llavors li va semblar que la porta de l'habitació s'obria. O es tancava. Havia sortit en aquell moment o potser entrava? Es notava el cos amarat de suor però aquella olor de vinagre passat no era conseqüència de la seva transpiració. S'havia confós. Els silencis no en fan d'olor. Aquella fortor que marejava era la seva olor. L'olor d'ell.

No va ser fins que la porta va tornar a grinyolar que va tenir la certesa que ell mai no havia abandonat l'habitació. I ara, què feia? Pel soroll semblava com si estigués buscant alguna cosa que no acabava de trobar. Va mirar de parar l'orella i llavors va escoltar el gloc gloc que fa un líquid quan es transvasa d'un recipient a un altre. Un nou joc, va pensar.

Una nova perversió. Per un moment va intentar vèncer la por per verbalitzar alguna frase banal.

—Reiet meu, que potser ens hi haurem d'estar molta més estona, així?

Cap resposta. Uns segons de silenci abans de notar el frec de les soles de les seves sabates damunt les rajoles gastades de l'habitació. Zim zim zim. Trepitjava amb força. Amunt i avall. Impacient. Com si de cop i volta li haguessin agafat les presses. I ja era hora!, va pensar, a veure si em folles d'una vegada i acabem amb aquesta comèdia. De cop i volta un so metàl·lic. Sec. Fred. Plaf. Ara sí. Després d'aquell so, ara podia escoltar la seva respiració amb nitidesa. El tenia ben a prop. A frec de l'orella. Com si l'estigués ensumant. Llavors li va arribar aquella bafarada de la seva suor, calenta, pudent. I per primera vegada en tots els anys d'ofici va sentir fàstic.

Després, una altra ordre. La segona.

—Obre la boca.

Si no hagués estat perquè el braç li feia un dolor de mil dimonis i els ossos de l'esquena estaven a punt d'esmicolar-se, s'hagués fotut un bon tip de riure. Una mamada? Tota aquella estona de silenci, com si no t'atreivissis a demanar-me una marranada i només vols una mamada, cabró?

—Obre la boca!

Ell, aquesta vegada li havia repetit l'ordre prement-li les galtes cap endins, fent força amb la mà i aprofitant el moment que ella, amb un gest de dolor, havia entreobert els llavis per introduir-li ràpidament un embut especialment dissenyat per a l'ocasió.

—Però, què collons em fots, tio? —Li hagués agradat escopir-li en lloc d'aquella mena de so gutural totalment incomprendible que amb prou feines havia pogut farfallejar.

Mentre li immobilitzava el cap amb cinta d'embalar, ell li va deixar caure un objecte metàl·lic damunt la falda.

—El necessitaràs.

Era un ganivet de cuina de fulla estreta i llarga, amb el mànec de boix, dels que s'utilitzen per a desossar la carn. Ella el va tocar amb la mà dreta i, en notar la fredor del metall, la va enretirar com si s'hagués enrampat.

—El necessitaràs —li va voler tornar a recordar.

Havia estudiat l'amplada i la resistència de l'embut fins al mínim detall per tal que encaixés a la perfecció amb l'objectiu que, una vegada hagués estat empès fins a tocar el garganxó, impedís el tancament sobtat de la boca. Elevant-lo per tal de facilitar el descens del líquid, va agafar l'ampolla amb molta cura i tot seguit va anar abocant-ne el contingut a poc a poc, fins que el primer xiscle ofegat d'ella li va donar a entendre que les primeres gotes havien arribat a tocar les parets internes del coll. La reacció de la noia tampoc no el va decebre gens ni mica. I encara faltava la traca final. El moment era tan gloriós que no va poder sinó felicitar-se quan ella, més morta que viva, va agafar d'un sarpat el ganivet de la falda i, per acabar amb aquell dolor insuportable, se'l clavà repetidament a l'estomac.

Abans de tancar la porta de l'habitació recorda, encara amb una certa excitació, que va girar el cap i mirant fixament aquell doll de sang, li va xiuxiuejar amb els llavis mig tancats.

—Veus, mala puta, com t'ho he dit que el necessaries?

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Marta Alòs López, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2020

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-1303-176-7

DL: L 167-2020

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

— impprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.